

[Ib Christensen]

ring altså ikke har formået at ændre på noget punkt, men har ladet sig slæbe med, fordi vi er bundet af den fælles EF-handelspolitik.

Gennem multifiberaftalen, som man forringer, ødelægger man handelsforholdet til den fattige verden, forhindrer den i at afsætte produkter til os med det resultat, at de selvfølgelig heller ikke kan købe vores varer. Gennem EF-stålordningen fordyrer man stålet for de danske virksomheder; jern og stål bliver fordyret kunstigt gennem EFs protektionistiske og planøkonomiske ordninger, og det er ikke i dansk interesse heller. Nu vil man til at prøve at lukke af for de japanske biler, og som et land, der ikke producerer biler, skulle vi jo alle være enige om, at det ikke kunne være i dansk interesse; alligevel går det deruda'.

Selv om det altså er positivt, at u-landsbianden stiger, ledsages det af en handelspolitik, der simpelt hen er et slag i ansigtet på nord-syd-dialogen og direkte og konstant i modstrid med elementære interesser for Danmark, som er et af de lande i verden, der har den største udenrigshandel pr. indbygger.

Det var også en skuffelse for os, at regeringen under debatten om stationering af depoter afviste vort dagsordensforslag om, at Danmark skulle fastholde den hidtidige stationeringspolitik, nemlig at vi ikke vil have stationeret fremmede tropper i Danmark i fredstid. Det blev afvist af regeringen. Derved er der altså skabt usikkerhed om, hvad der egentlig er den danske regerings stationeringspolitik. Det er meget lidt betryggende.

Statsministeren blev i pressen refereret for, da han besøgte Finland, at have sagt, at vi ikke gad diskutere atomvåbenfri zone i Norden. Senere er statsministeren kommet på bedre tanker, og det er da glædeligt, at regeringen nu er parat til at diskutere dette væsentlige emne: en eventuel traktatfæstelse af Nordens status som atomvåbenfri zone.

Jeg vil gerne tilføje, at der i disse eventuelle forhandlinger selvfølgelig også må indgå, at vi skal se på fredens hav, Østersøen, hvor der sejler seks sovjetiske atomvåbenbevæbnede u-både rundt, og Kolahalvøen, hvor man har etableret taktiske atomvåben rettet mod nordisk område. De ting må selvfølgelig også med i drøftelserne, som gerne skulle være en bredere løsning, men koncentreret om og med udgangspunkt i det nordiske område.

Den spændte internationale situation gør det i høj grad betimeligt, at lande uden for Sovjetunionen og USA prøver at gøre en mæglende indflydelse gældende, og ikke mindst er Mellemøsten jo en farlig krudttønde.

Vi mener ikke, at De europæiske Fællesskaber, som røster har sagt, skulle gå ind dér med et engagement – det er en farlig ting, og det er ikke EFs opgave – men vi så gerne, at Danmark sammen med de andre nordiske lande optrådte også i den forbindelse for at søge at virke for fred og afspænding i stedet for bare at lade sig slæbe med af, hvad de ledende magter i EF mener for godt.

Et andet forum, som måske også kunne komme ind i billedet, er Europarådet, der foruden vestallierede lande jo også omfatter en række neutrale lande. Jeg tror, at der også dér er mulighed for, at Europa og altså ikke mindst Norden etablerer sig om en afspændende faktor af virkelig betydning i en tid, hvor polariseringen desværre tager til.

I den kommende folketingssamling ser retsforbundet gerne at vi får en debat om EF-Parlamentets bestræbelser på at etablere sig som et lovgivende og minsandten også regeringskontrollerende organ, idet man både gennem ændring af sin forretningsorden og gennem misbrug af budgetbeføjelserne prøver at tiltage sig en magt af en sådan art, at selv EF-kommissær Dalsager er blevet meget alvorligt betænkelig. Jeg tror, det er tiltrængt, at vi her i folketinget får en debat om disse ting.

Vi er i forvejen hærget af harmoniseringsdille, af forordninger og direktiver, der stærkt generer dansk erhvervsliv, arbejdsmarkedsforhold osv. Det lykkedes ikke for regeringen at komme igennem med EF-patentet, og det hilser vi med tilfredshed, men det er jo bare én af tingene. Der er blevet gennemført ændringer i regnskabslovgivningen osv. som følge af EF-direktiver.

Derfor tror jeg, industrien i egen interesse efterhånden må komme til det resultat, at det nok alligevel havde været bedre med en frihandelsaftale for industrien fremfor medlemskabet med alt, hvad det indebærer af direktion, bureaukrati osv. og planøkonomi.

For landbrugets vedkommende ser vi jo sandhedens time, hvor tvangsauktioner og fallitter hærger det danske landbrug, og hvor den animalske produktion er ganske alvorligt